

ANDREA RIMOVÁ

MOTÝL

POSLEDNÁ KAPITOLA

POSLEDNÁ KAPITOLA

Copyright © 2021 Andrea Rimová
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Dizajn © Motýľ design 2021
Foto na obálke © Silas Manhood / Trevillion Images
Ilustrácia predsádky: Hana Hnízdová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ s.r.o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2021
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani šíriť v nijakej forme, či už elektronicky, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.
Všetky práva vyhradené.

ISBN: 978-80-8164-274-6

ANDREA
RIMOVÁ

POSLEDNÁ
KAPITOLA

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

PodĎakovanie

Nikdy ma neomrzí písať ti poĎakovanie, moja milovaná dcérka Barborka. Naozaj si ho zaslúžiš za svoju nesmiernu trpezlivosť a skvele načasované objatia, ktoré si tak veľmi užívam a vždy budem. Ďakujem, že si taká úžasná, princeznička moja.

Obrovská vĎaka patrí aj tebe, Miško. Stál si pri mne od úplného začiatku Poslednej kapitoly. Dal si mi priestor venovať jej toľko času, koľko si vyžadovala, aj keď to so mnou asi nebolo ľahké. Ďakujem, že si bol pri mne a nikdy si neprestal veriť, že to dokážem.

Milujem vás.

A.

Venovanie

Venujem všetkým, ktorým už zlomili srdce.

22. mája 2018

SAMO

Pach železničnej stanice v Bratislave mi pripomenul časy štúdia na univerzite. Vtedy som ešte cestoval vlakom, s partiou, s ktorou nás spájali rovnaký cieľ, mladosť, chuť do života a podobné kruhy pod očami od neustáleho žúrovania.

Keby boli okolnosti iné, na nástupišti by som tajne tipoval, kto z okolitých ľudí mi bude vo vlaku robiť spoločnosť na vedľajšom sedadle. Lenže okolnosti neboli ani náhodou iné.

Mal som jednosmerný lístok, lebo táto cesta mala byť finálna. Chcel som vystúpiť z vlaku v Poprade a na mieste, ktoré zaznamenalo moje posledné spomienky na šťastnú rodinu, povedať definitívne zbohom celému svetu.

Život nebol ku mne férový. Najprv mi veľa vzal a potom dopustil, aby som ja urobil iným to isté, čo som mu zazlieval.

So sklonenou hlavou som čakal na príchod vlaku s vedomím, že sa mi mihnajú posledné hodiny a potom bude konečne po všetkom.

Vzdialený škripot brzd blížiaceho sa železného obra bol pripravený vytrhnúť ma zo spomienok na mamin úsmev a otcov hrdý výraz na tvári, keď som ako malý chlapec bez pomoci vyšliapal na kopec, na ktorom sa hrdo rozpínal Spišský hrad. Naše staré auto sme nechali pod ním a vychutnávali si okolitú krásu. Mama bola presvedčená, že to

bude pekná prechádzka. Aj bola. Neviem, o čom sme sa rozprávali, ale viem, že sme sa veľmi smiali.

Posledné mesiace boli tieto spomienky jediné, čo ma držalo medzi živými. Ja som si však nezaslúžil ani ten záblesk šťastia, keď som si vybavoval ten čarovný okamih. Nebol som hoden ničoho.

Chcel som sa rozlúčiť so spomienkami návratom na miesto diania, znova ich precítiť, šliapať po rovnakej cestičke, dívať sa okolo seba ako vtedy... Chcel som ich nechať odísť tam, kde vznikli a dali mi nádej na krásny život plný nezabudnuteľných okamihov. Oklamali ma. Hnusne a podlo.

Periférne som zbadal prichádzajúci vlak a mal som chuť prikázať nohám, aby vyštartovali v ústrety niekoľkotonovému kolosu.

Skoč a máš to za sebou!

Bleskovo som odhadol, že diabol vo mne sa môže myliť a mohol by som prežiť, keďže vlak o pár metrov zastaví. Nemohol som to riskovať. Koniec musí byť definitívny.

Zdvihol som hlavu a pozrel sa na jasnú modrú oblohu bez jediného mráčika. Jar bola pre mňa tým najkrajším obdobím. Bol som rád, že v celom tom nešťastí, výčitkách, zmätku a neodpustiteľného hriechu sa to stane na jar, aj keď leto bolo už takmer na dosah.

Okolo mňa sa náhlilo niekoľko dobre naladených študentov, ktorí si chceli obsadiť tie najlepšie miesta vo vlaku.

V dlani som pevne zvieral svoju miestenku. Rozhodol som sa vychutnať si poslednú jazdu svojho života a chcel som si byť istý, že sa mi ujde miesto a nebudem stáť celý čas v uličke. Jazda vlakom po Slovensku mala obrovské čaro.

Cez plece mi visela útla taška, v ktorej som mal všetko, čo som potreboval. Všetky materiálne veci sú pre ľudí zbytočné, keď nemajú pokoj v duši, a o ten som sa nenávratne pri-

pravil v jeseni minulého roka. Zavesil som tašku na vešiak vedľa okna, pohodlne sa usadil a zahľadel sa von oknom.

„Dobrý deň,“ začul som zhora ženský hlas.

Keď sa naše pohľady stretli, letmo sa usmiala a vyložila na stropný držiak veľký batoh, aký nosievajú milovníci turistiky.

Opätoval som jej úsmev aj pozdrav, ale nevenoval som jej viac pozornosti. Prečo by som aj mal? Mala síce krásne oči a dlhé neposlušné vlasy, ale do vlaku som nastupoval s cieľom, ktorý som nehodlal naštrbiť zbytočným flirtom s neznámou.

Lenže osud mal so mnou celkom iné plány...

Keď sa pri nás zastavil podgurážený muž v strednom veku a drzo ju obvinil, že si vyvaľuje zadok na jeho sedadle, zdvihol som hlavu a zapojil sa do ich rozhovoru.

„Ste si istý, že máte miestenku na toto sedadlo?“ opýtal som sa.

„Nie som predsa idiot, ktorý nevie čítať. Ona tu nemá čo robiť,“ ukázal na ňu prstom a na stolček, ktorý nás oddeľoval, položil igelitovú tašku.

Zamrivil som sa na sedadle, pretože žena oproti mne vyzerala znechutená a trochu vyľakaná. Opakovane sa pozerala na svoju miestenku a na tabuľku s číslom nad sedadlom.

„To musí byť omyl. Naozaj mám číslo dvadsať.“

„Iste!“ vyštartoval muž a už sa pripravoval na ďalší výstup. Nečakal, že vstanem a vytrhnem mu z ruky miestenku.

Preskúmal som ju pohľadom. „Píše sa tu síce číslo sedadla dvadsať, ale v inom vagóne.“

Položil som jeho miestenku na igelitku, vymenili sme si so ženou pohľady a potom som dodal: „Skôr ako odtiaľto vypadnete, mali by ste sa ospravedlniť tejto dáme za svoj nevhodný výstup.“

Siahol po kúsku papiera, zhlboka sa nadýchol a po jeho rovnako hlasnom výdychu ma ovanul odporný zápach. Odhadoval som to na pivo s vodkou.

Z jeho úst sme už nepočuli žiadne ospravedlnenie. Schytil igelitku a vyparil sa.

„Ďakujem,“ milo sa usmiala.

Znechutene som sa díval za odchádzajúcim mužom.

„Som Svetlana,“ ozvala sa, keď som nereagoval na jej poďakovanie.

„Pekné meno. Ja som Samo,“ natiahol som k nej ruku.

Chytila ju a pocítil som dotyk jej jemnej pokožky. Uvažoval som, aké by bolo pobozkať ju na líce. To musí byť ešte jemnejšie.

„Aj tvoje je pekné,“ povedala a pustila mi ruku, lebo som skúmal jej oči, pery, nos a zabudol som, že jej stále zvieram útlu hebkú dlaň.

Takto sa začal rozhovor, ktorý všetko zmenil. Po dvoch hodinách som mal pocit, že Svetlanka je kamarátka, ktorú poznám večnosť a že cestujeme na spoločný výlet. Pôsobila uvoľnene, zavrela časopis s krížovkami a venovala sa rozhovoru so mnou.

Nemala šajnu, že som stratená existencia a že ak by som bol kniha, práve by čítala moju poslednú kapitolu. Samozrejme, bez happyendu.

Pracovala v novovzniknutej cestovnej kancelárii, ktorá sa špecializovala na lokálne dovolenky na Slovensku. Víziou kancelárie bolo rozšíriť svoje portfólio o výlety do Česka a neskôr aj do Poľska a Maďarska.

„Kam vlastne cestuješ, Samo?“

„Idem na Spišský hrad.“

Prikývla. „Vybral si si najkrajšie obdobie aj nádherné miesto na výlet.“

„Bol som tam ako chlapec. Mama a otec naplánovali rodnú dovolenku po Slovensku. Trvala dva týždne a každý jeden deň bol na nezaplatenie. Mám ich v pamäti, akoby sa odohrali včera, a pritom prešlo už toľko rokov, že sa to hádam ani skutočne nestalo a všetko som si iba vymyslel.“

So záujmom ma počúvala a pohrávala sa s príveskom na retiazke.

„Nocovali sme striedavo v prenajatých chatkách a lacných hoteloch, pretože rodičia neboli bohatí. Na túto dovolenku poctivo šetrili celé tri roky. Po večeroch listovali v knihách, ktoré boli vtedy dostupné, mali aj zopár výstrižkov z novín, ktoré si starostlivo odkladali pre prípad, že by si raz mohli dovoliť cestovať. Zaviedli si zošit, kde si zapisovali, čo všetko si raz spolu pozrieme.“

Zarazil som sa. Ani neviem, prečo som jej to všetko hovoril. Akejsi Svetlane, ktorá si kúpila miestenku do vlaku na sedadlo oproti mne.

„Pokračuj. Znie to skvele,“ vyzvala ma a úsmevom dokázala, že ju naozaj baví počúvať ma.

Prečo nie? Pravdepodobne je to posledný človek, s ktorým sa bavím.

Rozprával som jej, kde všade sme boli, opisoval som groteskné príhody, na ktorých sme sa obaja rehotali, a keby ma pozoroval niekto z dialky, istotne by mu ani nenapadlo, že žijem svoj posledný deň.

„A to vaše podarené auto malo aj nejaké meno?“ vtipkovala.

„Pravdaže. Bol to Henrich, ako ten kráľ.“

Svetlana vybuchla do smiechu, potom si zakryla ústa a zväžnela. „Prepáč, smejem sa ako nepríčetná. To meno je vznešené.“

„Vybrala ho mama. Milovala históriu a hrady,“ priznal som.

„To máme spoločné,“ vyhlásila. Páčila sa mi čoraz viac.

Mal som chuť rozpovedať jej túto moju kapitolu do konca. „Mali ste. Mama už nežije. Po návrate sa náš štvorkolesový Henrich pokazil. A nielen on, aj mama náhle ochorela. Zomrela o pár týždňov a bolo po všetkom. Už sme si nestihli pozrieť nič z toho zápisníka.“

Nepovedal som, že dnes je výročie jej smrti.

Natiahla sa ku mne a chytila mi ruku. Dovolil som jej to.

„To mi je ľúto. Mrzí ma, že...“ hľadala správne slová.

Stisol som jej dľaň, potom ešte dvakrát.

Neviem, prečo som to urobil, ale ona to zopakovala.

„Bolo to dávno. Človek si zvykne na všetko, zvlášť, ak nemá na výber. Dost' už však o mne. Povedz mi, prečo tak miluješ hrady?“

Pochopila, že si potrebujem oddýchnuť a nechcem viac vravieť o mame. Opäť si uvoľnila ruku z môjho zovretia a odpila si z fľaše vody. Ponúkla aj mne, ale zdvorilo som odmietol.

„Hrady ma fascinujú preto, lebo sú staré a chátrajú, ale pamätajú si toho veľa. Už nikdy nebudú také ako v minulosti, ale to ani my ľudia. Meníme sa. Aj hrady, aj ľudia. Hrady pod vplyvmi vetra, dažďa, snehu, búrok, ľudia pod vplyvom okolností, ktoré ich v živote postretnú a formujú.“

Mračil som sa. Cítil som sa ako zrúcanina, ktorá zarastá kríkmi a už ju takmer nie je vidieť.

„Hrady sú, odhliadnuc od stavu, vyhľadávané a zbožňované. Fascinujú ľudí, aj keď mnohé boli postavené s cieľom obrany pred nepriateľom. Niektoré boli reprezentatívne, pretože ľudské ego potrebovalo hladkať už odnepamäti. Takže žiadna vznešená myšlienka, ale skôr túžba ukázať svoje bohatstvo a postavenie. Mnohé hrady sa stali svedkami krvavých bojov. Aj napriek tomu sú dnes tu. Nikam

neodišli, bojujú o svoje prežitie. Áno, potrebujú pomoc, ale našťastie existujú ľudia, ktorí ju ochotne poskytnú. Iné sa zrekonštruovali, na ďalších sa pracuje. Život je krásny. Vždy ponúka veľa možností,“ završila svoj monológ.

Mal som pocit, že nehovorila o hradoch a ich smutnej minulosti, ale o mne. Zahľadel som sa von oknom a sledoval ubiehajúcu krajinu. Svetlana nepovedala nič, iba sa ospravedlnila a odišla na toaletu. Nemal som silu dívať sa na jej pozadie, pretože som sa vnútorne chvel. Akoby sa dotkla mojej duše.

Pohľad mi zablúdil k jej krížovkám na stole. Otvoril som ich a mal som nutkavý pocit zamestnať ruky. Našiel som pero a hneď som to využil.

Neviem prečo, ale na okraj strany som napísal veľké tlačené písmeno S. Niekoľkokrát som po ňom prešiel perom, kým mi v hlave rezonovali jej slová.

Už nikdy nebudú také ako v minulosti, ale to ani my ľudia. Meníme sa. Aj hrady, aj ľudia. Hrady pod vplyvmi vetra, dažďa, snehu, búrok, ľudia pod vplyvom okolností, ktoré ich v živote postretnú a formujú.

Aj ja som sa zmenil. Po všetkom, čoho som sa dopustil, som si nezaslúžil dýchať, existovať, a už vôbec by mi nemal byť dopriaty krásny úsmev zaujímavej ženy. Jej slová mi nedali pokoj.

Čo ak je to celé inak?

Napadlo mi, že som ju možno nestretol náhodou. Jej vstup do môjho života tesne pred koncom mohol byť znamením, aby som zvážil svoje plány.

Jej slová mi nedali pokoj.

Mnohé hrady sa stali svedkami krvavých bojov. Aj napriek tomu sú dnes tu. Nikam neodišli, bojujú o svoje prežitie. Áno, potrebujú pomoc, ale našťastie existujú ľudia, ktorí ju ochotne

poskytnú. Iné sa zrekonštruovali, na ďalších sa pracuje. Život je krásny. Vždy ponúka veľa možností.

Krv. Boj. Pomoc. Rekonštrukcia.

Je možné, že to o mne vie? Vidí do mňa? Čo ak mi ju do cesty zoslala mama, ktorá tam hore lobovala za moju záchranu?

Vrátila sa z toalety a sadla si na svoje miesto. Pozrela sa na krížovky.

„S ako Samo. A aj Svetlana,“ poznamenala.

„Alebo had. Fuj. Nemám rád hady.“

Uprene sa dívala na písmeno. „Ani ja, ale sú súčasťou potravínového reťazca aj v symbole lekární. Hadí jed sa používal ako liek na zápaly a bolesti už v staroveku.“

„Môže to byť aj rieka, ktorá sa kľukatí,“ pokračoval som v úvahách.

„Určite. Všetko závisí od uhla pohľadu,“ odvetila a vzala mi z ruky pero. „Pozri, ak nakreslíš ďalšie písmeno S, len opačne otočené, výsledok vyzerá ako dve labute, ktoré si hľadajú navzájom do očí.“

Hornú časť písmen urobila hrubšiu, do každej nakreslila perom guľôčku a od stredov písmen k chvostu potiahla čiaru v tvare vlnovky. Potom otočila časopis ku mne.

Žasol som. „Páni, ty si hotová umelkyňa. Naozaj sú to labute.“

„Vieš, že ak labuť stratí svojho partnera, už nikdy si žiadneho nenájde a zostane do konca života sama?“

Pozrel som sa jej do očí. Tvárila sa vážne, po chvíľke uprela pohľad na dianie za oknom.

„Sú symbolom oddanosti a večnej lásky. Ľudia si ich dávajú na svadobné torty, v hotelových rezortoch ich nájdeš vyrobené z osušiek a uterákov uprostred postele,“ rozšíril som jej poznatky o tomto druhu vtákov, aj keď som iste pôsobil ako trápny blázon.

Nech sme v rozpakoch obaja.

Zrazu som dostal nápad. Vzal som Svetlane pero z ruky.

„Čo keby sme im dali prstienok?“

Keďže medzi pomyselnými zobákmi labutí bola vzdialenosť skoro dva centimetre, nakreslil som krúžok, ktorý ich spojil. Pootočil som obrázok o deväťdesiat stupňov. Nahla sa bližšie ku mne, takmer sme sa dotýkali hlavami.

Pozerali sme sa na výsledok našej improvizácie a v duchu sme boli vďační, že pri nás nesedel nikto ďalší.

„Práve sme vytvorili náš spoločný symbol,“ zašepkala.

„Alebo skratku S. O. S.“

Oprela sa na sedadle. Jej úsmev mi pripadal ešte magickejši ako pred chvíľou.

„Všetci máme chvíle, keď voláme o pomoc.“

Prekvapila ma. „Aj ty, Svetlanka?“

„Samozrejme, ale nie aktuálne. Teraz sa len veziem vlakom a cítim sa veľmi dobre. Čo ty?“

Zamrazilo ma. „Je to tak vidieť?“

„Na začiatku cesty si bol veľmi smutný. Ako bez života. Tváril si sa, akoby si išiel na pohreb.“

Nechcel som jej prezradiť, že som sa tak aj cítil. Namiesto toho mi napadla šialená myšlienka, ktorá ma zbavila pochmúrnych samovražedných plánov.

„Poď so mnou na hrad, Svetlanka. Nechoď do Košíc.“

„To asi nepôjde.“

„Tak ti tam na veži nechám odkaz,“ povedal som rozhodne.

Zdvihla obočie.

Strčil som jej pred oči časopis. „S. O. S. Aby si vedela, že ťa potrebujem.“

„To iste. Vystúpim z vlaku a okamžite zabudneš, že existujem,“ zasmiala sa.

„Dala si mi viac, ako si myslíš.“

„Čo sa stalo, Samo? Zvážnel si a opäť vyzeráš ako na začiatku cesty. Naozaj potrebuješ pomoc,“ skonštatovala.

Nechcel som, aby ma ľutovala.

Nepočúvala ma. „Chápem, že som pre teba cudzí človek. Prečo by si sa mi mal zdôverovať so súkromnými problémami...“

„Keby si zistila, čo som zač, pravdepodobne by ti bolo zo mňa zle a chcela by si ma vymazať zo spomienok.“

Zavládlo ticho, ktoré trvalo niekoľko minút. Bojovali vo mne dvaja muži. Jeden, ktorý zúfalo túžil zomrieť, a druhý, ktorý chcel silou-mocou žiť.

„Pôjdem s tebou, Samo.“

Neveril som jej. Vravela predsa, že to asi nepôjde, odmietla moju ponuku na spoločný výlet na hrad, čo ma v konečnom dôsledku potešilo. So Svetlanou po boku by som sa nedokázal rozlúčiť so životom.

„Už sa to dá?“

Prikývla. „Všetko sa dá, ak človek naozaj veľmi chce. Idem s tebou.“

Pozrel som sa na náš symbol, na labute.

S. O. S. Zachráňte ma, lebo sa do nej hneď zalúbim, ak sa to už nestalo.

Všetky moje dnešné plány prekazila táto neuveriteľná žena. Nepovedala už nič, iba vstala a sadla si vedľa mňa. Chytila ma za ruku, trikrát ju pevne stisla, oprela sa o moje rameno a zavrela oči.

Ovanula ma príjemná vôňa jej vlasov a ja som zrazu nevedel, ako ďalej.

Bol som viac stratený, ako som si myslel.

22. mája 2018

SVETLANA

Vybavila som si moment pred nastúpením do vlaku. Bol to kľúčový okamih, ktorý mohol ešte všetko zmeniť. Zdalo sa mi, akoby to bolo veľmi dávno, ale uplynulo len zopár hodín.

Na nástupišti som vtedy pozorovala ľudí, ktorí sa hnali k vlaku, aj keď ešte nezastavil. Nevedela som, či to robia preto, lebo nemajú miestenku, alebo sa ponáhľanie stalo ich každodennou súčasťou a robili to automaticky.

Odkedy som sa presťahovala do Bratislavy, doma som bola iba párkrát, aj to som cestovala autom s Anetou a Tiborom.

Tentoraz to bolo iné. Blížila sa ich svadba, a preto odišli domov do Košíc už počas víkendu. Čakali ich posledné vybavovačky a nie všetko išlo ako po masle.

Spevák kapely, ktorú si objednali rok vopred, prišiel o hlas a nebolo isté, či sa dá dokopy. Aneta šalela, očakávala ďalšie komplikácie a Tibor sa viac sústredil na rozlúčku so slobodou ako na samotnú svadbu a nervové zrútenie budúcej manželky.

Zdvihla som sa z lavičky, pripravená splynúť s davom a vykročiť k vlaku, ktorého brzdy bolo určite počuť aspoň do Trnavy. Vtedy mi zazvonil mobil.

„Sveti, asi ma trafi šľak! Akoby toho nebolo málo, Tibor zabudol objednať kyticu!“ kričala do telefónu Aneta.

„Nerozčuľuj sa,“ povedala som pokojným hlasom. „Je len utorok. Svadba bude až v sobotu a určite sa všetko stihne. Pomôžem ti.“

Nezabralo to a ani som jej to nevyčítala. Bolo jasné, že v týchto dňoch by ju rozladilo čokoľvek.

„Veď práve, že je už utorok. Nechápem, ako mohol na to zabudnúť!“

„Svadba je v Košiciach, nie v savane, kde nie sú kvetinárstva. Predpokladám, že Tibor to už hasí.“

Aneta si nešťastne povzdychla. „Áno, od rána lieta ako besný a stále mi vyvoláva. Zajtra odchádza s chalanmi na splav Hrona či Váhu, už ani sama neviem. Majú objednané aj motokáry a iste si užijú rozlúčku so slobodou, kým ja som napnutá ako struna. Neviem, či robím dobre, že si ho beriem. Akoby mu bolo všetko jedno.“

Pochybnosti, ktoré sa zmocnili kamarátky, boli z môjho pohľadu tiež úplne normálne. Nemala som čas pripomenúť jej, ako veľmi sa s Tiborom majú radi. Vlak nadobro zastal, ľudí na peróne ubúdalo a musela som nastúpiť.

„Muži to takto neprežívajú, tak s tým prestaň. Bude to skvelá svadba aj manželstvo. Aj tvoja rozlúčka so slobodou. Musím končiť, nastupujem do vlaku. Dnes choď skoro spať, aby si nazbierala sily. Aj my to zajtra poriadne roztočíme. Máš sa na čo tešiť.“

Zdalo sa, že sa trochu upokojila. „Som zvedavá, čo ste s dievčatami pripravili. Uži si cestu. Nedávno som čítala knihu, kde sa dvaja zoznámili vo vlaku a bola to láska ako hrom.“

Pobavilo ma to.

„Mne sa také veci nestávajú, Anet,“ rozosmiala som sa a zamierila k svojmu vagónu. Od ťažkého batoha ma boleli plecia, nevedela som sa dočkať, kedy ho zo seba zložím a pohodlne sa usadím.

„To ani hlavnej hrdinke, až kým nenasadla do toho vlaku. Buď ostražitá,“ poradila mi priateľka a vrátila ma späť do reality.

„Budem na to myslieť, sľubujem. Zavolám ti,“ rozlúčila som sa a moja noha sa dotkla prvého schodíka.

Trúfam si povedať, že to bol krok, ktorý mi zmenil život. Keď sa zavreli dvere a vlak sa pohol vpred, netušila som, ako ma ovplyvní celá táto cesta.

Vykročila som k sedadlu číslo dvadsať a rozmýšľala, či sa aj ja niekedy vydám. Posledný muž v mojom živote sa rozhodol pre ženu, s ktorou sa stretával v čase, keď som bola pracovne mimo Bratislavy. Našťastie som prišla na to včas.

Problém bol len v tom, že to bol Tiborov brat a bolo nad slnko jasnejšie, že sa uvidíme na svadbe. Už som ho neľúbila, ale pri pomyslení na vysmiatu modelku, s ktorou ma podvádzal a určite ju tam dovlečie, mi stiahlo žalúdok.

Muža sediaceho na sedadle oproti som poriadne neregistrovala. Zdvorilo sme si vymenili pozdravy a zložila som si batoh. Plecia mi boli maximálne vďačné, keď som sa usadila, všetky negatívne myšlienky sa stratili a zaplavila ma vlna pokoja a radosti.

Táto vzácna chvíľa netrvala dlho. Prerušil ju nepríjemný muž, ktorý ma obvinil, že sedím na jeho mieste. Bol drzý, opitý a zapáchal.

Nevýrazný mladík sediaci oproti sa ma zastal a všetko sa vyriešilo. Arogantný smradľavý chlapík odišiel a vtedy som sa bližšie zadívala na cestujúceho oproti mne.

Mal nádherné zelenosivé oči, ktoré vykúkali spod hustých tmavých mihalníc. Strnisko na brade mu pristalo. Plné pery sa mu prekrvili, keď si do nich zahryzol pri konfrontácii s podnapitým chlapom, ktorý ma chcel vyhodiť z môjho

miesta. Zrejme sa musel ovládať, aby sa udržal na uzde. Páčilo sa mi, že sa ma zastal.

Zadávala som sa naňho a poďakovala mu, lenže nezareagoval. Očami odprevádzal hulváta, ktorý ma krivo obvinil a nebol schopný povedať jednoduché „prepáčte“. Bola som zvyknutá, že svet je plný ľudí, ktorým slušnosť nič nehovorí.

Predstavila som sa. Muž mi venoval pohľad, pochválil moje meno a povedal svoje.

Samo. Samuel.

Keď sa usmial, pripadal mi ako hrdina z tureckej telenoveľy, ktorej upútavku som včera zahliadla v televízii. Mal zaujímavé črty tváre a jeho pohrebný výraz sa na chvíľu zmenil.

Bol veľmi príťažlivý. Čím dlhšie som s ním viedla rozhovor, tým viac ma zaujímal.

Hovoril nielen slovami, ale aj mimikou a očami. Miestami boli smutné, potom sa rozžiarili a ja som sa v nich strácala.

Keď spomenul maminu smrť, inštinktívne mi vyletela ruka a dotkla som sa tej jeho. Stisol mi ju dokopy trikrát. Ani neviem, prečo som to zopakovala. V tej chvíli mi to pripadalo úplne prirodzené.

Jeho dotyk mi bol príjemný, preto som sa radšej odtiahla a zamestnala sa fľašou vody, aj keď som vôbec nebola smädná.

Spomenula som si na Anetine slová pred nástupom do vlaku a musela som sa usmiať. Každá minúta so Samom ubehla žalostne rýchlo, ale zároveň trvala večnosť. Zdalo sa mi, že ho poznám celý svoj doterajší život.

Zaujímal ho moja práca aj rodina, ale neflirtoval so mnou. Bol uvoľnený a potom strnulý, jeho veselý výzor sa zmenil na smutnú kôpku nešťastia a vtedy som pocítila šialenú túžbu objasť ho. Musela som sa trochu spamätať, preto som radšej odišla na toaletu.